

горицѣ: Одъ горѣ горо-цвѣтъ, Одъ полѣ любикѣ; Одъ село тренда-филъ! Ч. 355.

Любица с. ж. кукушка (ср. ранопойка): Позната е всѣмъ птица, кою общо Българи назоваватъ кукувицѣ и любикѣ.—Много юнашки пѣсни ся пѣятъ по Българикъ въ нейно имя, какъ то и въ соколово имя. Гл. 161.

Любне с. с. *тоже что любе*: „Залюбилъ седмдесятъ невѣсты,—Редъ е дошло любне ми Ангелина!“—Излезнало негово-то любне. Ч. 100.

Любовенъ пр. 1) любовный: Любовни (пѣсни). М. р. 374. 2) *вмѣсто* любовникъ: Горекъ са сънь сънила, Че ми са дошли три любовни, Единю ябулка даваше, Вторю прстенъ даваше, Третю китка даваше. В. 82.

Любовникъ с. м. **Любовница** с. ж. возлюбленный,-ая: Кабае-о му простиле (стопани) Защъ сѣ найде многу уменъ. Аль не ум-отъ отъ измекаръ, Аль не умъ отъ любовница? М. 416. А момци стомятъ мирни и слушятъ наслаждающе ся отъ сладкогласныя народны българскы граюве, пѣямы отъ любовницы имъ. Пк. 89. Повече-то отъ тѣхъ мыслятъ, че не трѣбовало на момиче да ся учи на книгъ, защо-то щяло да пише на любовника си. Л. Д. 1869 р. 154.

Любовъ с. ж. 1) любовь: Одъ ощо любовь, що си имае. М. 288. „Кжрфта моя алалъ да ви бидятъ На любоф-та, що мене любифте!“ М. 55 р. 81. Позивъ на женѣ-тъ като жена е тоя, да бѣде съ благороднѣ-тъ си любовь добъръ ангелъ на мажя. Л. Д. 1869 р. 145. 2) *вмѣсто* любе, любящій,-ая, мужъ, жена: Тога велить ашикъ Митре'ица: Айти тебѣ млада Стефо'ице! Ай скорни го Митре любовь мой, Ясъ ке скорна Стефа любовь твоя. М. 68. Та си отбра (девојка) любовь спротивъ неа, Що не пиетъ вино и ракия. М. 517. Мурчо вика своя първа любовь: „Дай оружје, коня бърза коня!“ И любовь му конь-отъ оружила, И на бинегъ коня му тегнала. М. 159. Ага си Стоянъ утиде Нахъ негувуну любовіе. Ч. 324. „Еринко, поарву любовіе!“ Ч. 327. „На ти Димо, кла'и, Димо, мое лице въ пазу'а, Кога тебе ке ти текнуть за *любов-та венча-на*, Тогай, Димо, рѣка пикни, та извади пкона, Мене гледай, въ себе мисли, какъ душа въ една снага“. М. 494.

Любопитель с. м. любопытный: Много отъ любопители-те желяхъ да узнаятъ име-то на фабрикантина. Л. Д. 1874 р. 241.

Любопитенъ пр. любопытный: Сладкійтъ гласъ на умилната птичка, на любопытната чувърлига тукъ са не чува. Ж. 129.

Любъ Любамъ (мак.) гл. дл. 1) люблю: Севдинъ тейко завѣрува, Оти Севда ми си любе,—левенъ Пейка. М. 204. Кога мама умираше, А тя менѣ заржчеше, Ниско любе да не любя, Нито ниско, ни високо. М. 279. „Азъ го любимъ сега съ Богомъ три године!“ В. 50. Морс